

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Split, Gundulićeva 27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu tog suda Krešimiru Meiću, kao sucu pojedincu,, u pravnoj stvari tužiteljice Natali Taslak, OIB: 37753360526, Kukuljevićeva 26, Split, zastupana po punomoćnici Vesni Restović, odvjetnici u Splitu, Trg Mihovila Pavlinovića 7, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupan po punomoćnicima iz odvjetničkog društva METELKO, KNMEŽEVIĆ & PARTNERI D.O.O., Lopašićeva 6, Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 27. kolovoza 2026., u prisutnosti punomoćnice tužiteljice Vesne Restović, te punomoćnika tuženika Ane Bago Martić, na ročištu za objavu presude, 5. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne i da ne proizvode pravne učinke odredbe Ugovora o namjenskom kreditu, broj: 48/06, šifra namjene: 758, kreditna partija: 7102991018, od 17. siječnja 2006.g., sklopljenog između tužiteljice, kao korisnice kredita, ECCO – ING d.o.o., Split, kao založnog dužnika i tuženika, kao kreditora, koji Ugovor je, dana 19. siječnja 2006.g., solemniziran (potvrđen) kod javne bilježnice Borice Kovačević, u Splitu, broj OU – 18/2006 i to baš:

- Članak 1., stavak 1. Ugovora u dijelu u kojem se korisniku kredita odobrava i stavlja na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 36.000,00 CHF, obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, kao i u dijelu stavka 2. istog Članka u kojem se korisnik kredita obvezuje iznos kredita vratiti, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama.
- Članak 2., stavak 1. predmetnog Ugovora u dijelu u kojem je ugovoreno da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 36.000,00 CHF i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., kao i interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.
- Članak 2., stavak 3. predmetnog Ugovora u dijelu u kojem je ugovoreno da se u slučaju dospjele, a nepodmirene bilo koje tražbine koja proizlazi iz ovog Ugovora, korisnik kredita obvezuje platiti kamatu po dospijeću sukladno Odluci o kamatnim stopama kreditora, koja je promjenjiva,

- Članak 7., stavak 1. predmetnog Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 371,54 CHF, obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, kao i u dijelu stavka 2. istog Članka u kojem je ugovoreno da, za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama kreditora, korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmjenjene anuitete.
- Članak 23., točka P) u dijelu u kojem je navedeno da korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani korisnika kredita izjavljuju kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz Članka 1. ovog Ugovora, te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani za valutnu klauzulu, pa isti ovime i izriekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora.

II. Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplatiti tužiteljici iznos od ukupno 5.399,11 EUR (5.135,00 EUR + 264,11 EUR), sve sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, obračunatima po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007.g., od 01. siječnja 2008.g. pa do 31. srpnja 2015.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, od 1. kolovoza 2015.g. pa do 31. prosinca 2022.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 01. siječnja 2023.g. pa do 30. prosinca 2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, te od 31. prosinca 2023.g. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koje zakonske zatezne kamate na svaki pojedini iznos teku kako slijedi:

- na iznos od 6,48 EUR od 15.11.2007.g. pa do isplate,
- na iznos od 6,36 EUR od 15.12.2007.g. pa do isplate,
- na iznos od 6,56 EUR od 15.01.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 6,53 EUR od 15.02.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,47 EUR od 15.03.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,40 EUR od 15.04.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 11,99 EUR od 15.05.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,15 EUR od 15.06.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,02 EUR od 15.07.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,00 EUR od 15.08.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,00 EUR od 15.09.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,45 EUR od 15.10.2008.g. pa do isplate,

- na iznos od 12,73 EUR od 15.11.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 12,34 EUR od 15.12.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 25,06 EUR od 15.01.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 25,27 EUR od 15.02.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 18,33 EUR od 15.03.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 19,92 EUR od 15.04.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 20,24 EUR od 15.05.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 17,50 EUR od 15.06.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 17,98 EUR od 15.07.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 19,58 EUR od 15.08.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 22,54 EUR od 15.09.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 19,26 EUR od 15.10.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 21,38 EUR od 15.11.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 20,79 EUR od 16.12.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 26,76 EUR od 15.01.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 30,44 EUR od 15.02.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 29,64 EUR od 15.03.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 33,30 EUR od 15.04.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 39,99 EUR od 15.05.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 39,54 EUR od 15.06.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 47,36 EUR od 15.07.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 47,10 EUR od 15.08.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 63,29 EUR od 15.09.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 53,85 EUR od 15.10.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 56,03 EUR od 15.11.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 62,15 EUR od 15.12.2010.g. pa do isplate
- na iznos od 63,05 EUR od 15.01.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 59,46 EUR od 15.02.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 61,63 EUR od 15.03.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 61,75 EUR od 15.04.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 68,39 EUR od 15.05.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 82,50 EUR od 15.06.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 98,56 EUR od 15.07.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 114,13 EUR od 15.08.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 86,62 EUR od 15.09.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 77,35 EUR od 15.10.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 77,98 EUR od 15.11.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 79,25 EUR od 15.12.2011.g. pa do isplate
- na iznos od 87,24 EUR od 15.01.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 89,64 EUR od 15.02.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 87,03 EUR od 15.03.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 86,63 EUR od 15.04.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 87,96 EUR od 15.05.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 90,26 EUR od 15.06.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 87,39 EUR od 15.07.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 86,60 EUR od 15.08.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 79,54 EUR od 15.09.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 85,62 EUR od 15.10.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 88,46 EUR od 15.11.2012.g. pa do isplate
- na iznos od 86,58 EUR od 15.12.2012.g. pa do isplate

- na iznos od 84,31 EUR od 15.01.2013.g. pa do isplate
- na iznos od 83,54 EUR od 15.02.2013.g. pa do isplate
- na iznos od 82,74 EUR od 15.03.2013.g. pa do isplate
- na iznos od 88,35 EUR od 15.04.2013.g. pa do isplate
- na iznos od 85,19 EUR od 15.05.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 85,76 EUR od 15.06.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 87,66 EUR od 15.07.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 89,16 EUR od 15.08.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 89,55 EUR od 15.09.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 91,30 EUR od 16.10.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 93,48 EUR od 15.11.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 93,91 EUR od 15.12.2014.g. pa do isplate
- na iznos od 145,77 EUR od 16.01.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.02.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.03.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.04.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.05.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.06.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.07.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.08.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.09.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.10.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.11.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 15.12.2015.g. pa do isplate
- na iznos od 264,11 EUR od 31.12.2015.g. pa do isplate.

III. Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, naknaditi tužiteljici trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 2.159,00€ sa zakonskim zateznim kamatama od 5. listopada 2026., pa do isplate i to po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

r i j e š i o j e

Dopušta se objektivna preinaka točke II. tužbenog zahtjeva, sadržana u podnesku tužiteljice od 25. kolovoza 2026. godine.

Obrazloženje

1.1. Dana 12. lipnja 2019. godine, pred ovim sudom zaprimljena je tužba tužiteljice Natali Taslak, OIB: 37753360526, Kukuljevićeva 26, Split (dalje u tekstu: Tužiteljica), protiv tužene ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb cesta 50 (dalje u tekstu: Tužena), radi utvrđenja ništetnosti i isplate, te Tužiteljica u istoj navodi da su dana 17. siječnja 2006.g., stranke sklopile Ugovor o namjenskom kreditu, broj: 48/06, šifra namjene: 758, kreditna partija: 7102991018 i to tužiteljica u svojstvu Korisnika kredita, ECCO-ING d.o.o., Split u svojstvu Založnog dužnika i tuženik, u svojstvu Kreditora, koji Ugovor je, dana 19. siječnja 2006.g.. solemniziran kod javne bilježnice Borice Kovačević, pod brojem OU-

18/06 (dalje u tekstu: Ugovor), te da se u konkretnom slučaju radilo o ugovoru o namjenskom kreditu za kupnju stana, u kojem je glavnica kredita vezana za švicarski franak (valutna klauzula) i kojim je tužiteljici, kao korisnici kredita, stavljen na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 36.000,00 CHF, obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, time da se korisnik kredita obvezao iznos kredita iz prethodnog stavka vratiti, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama (Članak 1., stavak 1. i 2. Ugovora), da je rok otplate kredita iznosio je 10 godina, a što je razvidno iz članka 3., stavka 1. Ugovora, dok da je člankom 2., stavkom 1. Ugovora, ugovoreno da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 36.000,00 CHF i redovnu kamatu, koja je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem **Odluke o kamatnim stopama** Zagrebačke banke d.d., a koja je na dan sklapanja ovog Ugovora iznosila 4,50% godišnje, kao i interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, da je stavkom 3., naprijed navedenog članka, ugovoreno da se u slučaju dospjele, a nepodmirene bilo koje tražbine koja proizlazi iz ovog Ugovora, korisnik kredita obvezuje platiti kamatu po dospijeću sukladno Odluci o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja je promjenjiva, odnosno zakonsku zateznu kamatu, ukoliko ista bude viša, računajući od dospijeća tražbine do namirenja.

1.2. Nadalje, Tužiteljica navodi da je člankom 7., stavkom 1. Ugovora, ugovorena je otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti od 371,54 CHF, obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, dok je stavkom 2. istog članka ugovoreno da, za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama kreditora, korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta, iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmjenjene anuitete, dok da je člankom 23., točkom P) Ugovora navedeno da korisnik kredita i sve ugovorne strane na strani korisnika kredita izjavljuju kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. Ugovora, te sve obveze na povrat kredita Ugovora vezani za valutnu klauzulu, pa da isti izrijeком potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju Ugovora.

1.3. Slijedom navedenog, Tužiteljica navodi da je dana 31. prosinca 2015. godine, kao korisnik kredita i tuženik, kao kreditor, sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) - Konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, koji je solemniziran kod javne bilježnice Mile Čipčić, u Splitu, dana 31. prosinca 2015.g., pod brojem OV-9840/15. (dalje u tekstu: Dodatak), te da je navedenim Dodatkom izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, a sve temeljem tadašnje zakonske obveze sadržane u Zakonu izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15).

1.4. Nadalje, Tužiteljica navodi da bez obzira na Dodatak Ugovoru, da je evidentno da predmetni Ugovor predstavlja očiti primjer tipskog i adhezijskog ugovora sastavljenog od strane banke, kod kojeg je unaprijed bio izrađen model ugovora i kod kojeg je bila potpuno isključena mogućnost da Tužiteljica pregovara i mijenja sadržaj samog ugovora, pa tako odredbe koje su se odnosile na valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu, štoviše da je Tužena u razdoblju od 1. travnja 2005. do korisnika 31.

prosinca 2008., povrijedila kolektivne interese i prava potrošača kredita, a time i tužitelja, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, kao što je i predmetni Ugovor, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, koji stav je jasno izražen u pravomoćnoj Presudi Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj PŽ 6632/2017, od 14. lipnja 2018.g., donesenoj povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača i koji se primjenjuje na konkretnu činjeničnu i pravnu situaciju iz ovog predmeta.

1.5. Nadalje, u pogledu ugovorene promjenjive kamatne stope, koju je temeljem predmetnog Ugovora tuženik u više navrata jednostrano mijenjao povećavao, Tužiteljica ističe da je sudska praksa pravomoćnom odlukom također zauzela nedvojben stav kojim je utvrđeno da je Tužena u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, a time i Tužiteljice, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima, pa time i u Ugovoru, promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara, koji bi utjecali na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, odnosno Tužiteljice, a koji stav da se također primjenjuje na konkretni slučaj iz ove tužbe (Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012, od 04. srpnja 2013.g., Presuda Visokog trgovačkog suda RH, PŽ 7129/13, od 13. lipnja 2014.g. i Presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj Revt249/2014, od 09. travnja 2015.g., koje su sve također donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača), te da je iz svega naprijed navedenog razvidno da je Tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine” broj 96/03) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine” broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, a što za posljedicu ima ništetnost ugovornih odredbi koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu.

1.6. Dodatno, Tužiteljica napominje da sud na ništetnost svih odredbi Ugovora o i to u dijelu u kojem su iste u svezi sa ugovorenom valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom u skladu s jednostranim odlukama tuženika, pazi po službenoj dužnosti, a sve temeljem članka 327., stavak 1. 200-a, te zaključno, u odnosu na eventualni prigovor zastare potraživanja u ovom predmetu, Tužiteljica navodi da je isti otklonjen Presudom Vrhovnog suda RH, broj Rev 2245/2017.g., od 20. ožujka 2018.g., dok je pravno stajalište o konvertiranim kreditima i pravnom

interesu na podnošenje tužbe utvrđeno također Presudom Vrhovnog suda RH, Rev 2868/2018, od 12. veljače 2019. godine.

2.1. U odgovoru na tužbu, podnesenom ovom sudu 10. listopada 2024. godine, Tužena navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu Tužitelja kao neosnovanom u cijelosti i u pogledu osnove i u pogledu visine potraživanja, predlaže stoga isti odbiti uz nalog tužitelju na naknadu troškova postupka, te ističe prigovore zastare i nedostatka pravnog interesa Tužiteljice za podnošenje predmetne tužbe.

2.2. Nadalje, Tužena navodi da su stranke sklopile Ugovor u kunsnoj protuvrijednosti CHF 36.000,00, te prije svega prigovara da Tužiteljica nije dokazala status potrošača niti da je kredit koristila isključivo u potrošačke svrhe, te navodi da je prema čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača teret dokaza na tužitelju, te da je svojstvo potrošača pretpostavka za pozivanje na utvrđenja iz kolektivne parnice i primjenu čl. 502.c ZPP-a, a pri ocjeni da li je Tužiteljica potrošač, da treba voditi računa o načelu savjesnosti i poštenja iz ZOO-a.

2.3. Nadalje, Tužena ističe i prigovor zastare, jer da prema čl. 126. ZPP-a odluka u kolektivnom sporu obvezuje sudove u postupcima u kojima potrošač osobno traži naknadu štete, pa da se primjenjuje trogodišnji zastarni rok iz ZOO-a (čl. 230.), a s obzirom da je tužba podnesena 11. lipnja 2019., a drugo postavljeni zahtjev 12. lipnja 2023., pa da je od plaćanja po uvećanim anuitetima proteklo više od tri godine i da je cjelokupno potraživanje u zastari, podredno navodeći, da i uz petogodišnji rok bi zastarjela sva potraživanja dospjela prije 11. lipnja 2014., odnosno 12. lipnja 2019, te zaključno tužena ističe prigovor zastare i za potraživanje od 554,96 EUR.

2.4. Nadalje, temeljni prigovor Tužene u ovoj pravnoj stvari se odnosi na samu konverziju Ugovora, te tužena navodi da su stranke 31. prosinca 2015. sklopile Dodatak, kojim je kredit iz kuna s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit u kunama s valutnom klauzulom u EUR, na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15, ZIDZPK/15), te da je Dodatkom promijenjena i kamatna stopa, pa da je Tužiteljica prihvatila promjenjivu kamatnu stopu koja se na EUR kredite primjenjivala od sklapanja Ugovora, pritom navevši da je cilj ZID ZPK-a prema čl. 19.b, bio izjednačiti položaj korisnika CHF kredita s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR, te da l. 19.c (toč. 1. do 4.) ZID ZPK-a, točno propisuje način izračuna: glavnica se preračunava po tečaju primjenjivom na datum isplate, umjesto ugovorene kamate primjenjuje se kamatna stopa za EUR kredite na dan sklapanja ugovora, početni otplatni plan zamjenjuje se novim, a svi uplaćeni iznosi uzimaju se u obzir i preračunavaju po tečaju na datum uplate. Nadalje, Tužena navodi da je prema čl. 19.d ZID ZPK-a, morala izraditi kalkulator, učiniti ga dostupnim na mrežnim stranicama i pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka u roku od 45 dana, te da je tako i postupila (pribavivši mišljenje KPMG Croatia d.o.o. od 14. studenoga 2015.) te da je Tužiteljici pravodobno dostavila izračun konverzije sa stanjem na dan 30. rujna 2015., a budući da je bila zakonski obvezna ponuditi Dodatak, a Tužiteljica da je slobodno odlučila hoće li ga prihvatiti ili nastaviti otplatu po Ugovoru, da se Tužiteljicu ima smatrati korisnikom EUR

kredita od početka, pri tom se Tužena poziva na presudu Suda EU od 5. svibnja 2022. u predmetu C-567/20., po kojem tumačenju iste Tužena navodi da su odredbe o konverziji iz ZIDZPK/15 isključene od ispitivanja nepoštenosti na temelju čl. 1. st. 2. Direktive 93/13/EEZ, jer se pretpostavlja da zakonodavac uspostavlja ravnotežu prava i obveza, a stranke su zakonskom intervencijom i suglasnošću volja stvorile novu pravnu osnovu, te da navedeni stav Tužena nalazi u predmetima C-81/19 i C-243/20, zaključivši da su konverzija i njezini retroaktivni učinci isključeni iz primjene Direktive i nacionalnih propisa o zaštiti potrošača, uz neoborivu presumpciju ravnoteže.

2.5. Slijedom navedenog, Tužena ukazuje na stav iz pravnog shvaćanja VSRH-a sa sjednice od 20. prosinca 2022., iz kojeg proizlazi da potrošač nakon konverzije ima pravo samo na zatezne kamate na preplatu uračunatu u konverziju (čl. 1111. st. 1. i čl. 1115. ZOO-a), a ne na iznose temeljem ništetnosti kamatne odredbe i valutne klauzule, te da Tužiteljica takve kamate ne traži niti da je konverziju osporavala, pa da je njezin zahtjev neosnovan, pritom navodeći i rješenja VSRH-a Revd 2021/2020-6 od 1. lipnja 2022. (odluka u kolektivnom sporu nema neposredan učinak na dodatke ugovorima) i Rev 1014/18 (sklapanjem Dodatka tuženik je zapravo udovoljio tužbenom zahtjevu), te rješenje u oglednom postupku Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020. Prema potonjem, Tužena ističe da je sporazum o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke od početka, kao nova pravna osnova iz prisilnog propisa ocijenjenog suglasnim s Ustavom, te da opća pravila ZOO-a o ništetnosti ne mogu dovesti do njegove ništetnosti, te zbog toga, da korisnici koji su konvertirali kredit, da nemaju pravni interes za kondemnatorne zahtjeve, osim ako ističu razloge iz općeg obveznog prava ili tvrde da konverzija nije provedena prema strogim odredbama ZIDZPK/15, no da Tužiteljica ništa od navedenog nije istaknula. Slijedom navedenog, Tužena zaključuje da se Tužiteljica kao korisnik EUR kredita ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, koji se odnosi samo na CHF kredite, jer da je konverzija otklonila posljedice ništetnosti i čini pravnu osnovu za zadržavanje ranijih plaćanja, pritom navodeći da je zahtjev za isplatu 554,96 EUR neosnovan je da taj iznos nije posljedica povećanja tečaja tijekom otplate, nego sklapanja Dodatka, te njime da su promijenjeni iznos i valuta kredita, a kako Tužiteljica valjanost Dodatka ne osporava, da nema pravo na navedeni iznos.

2.6. Zaključno, Tužena prigovara tijeku zateznih kamata, ističući da prema čl. 214. ZOO-a iz 1978., istovjetnom čl. 1115. sada važećeg ZOO-a, kamate teku od stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od podnošenja zahtjeva, te da prema mišljenju Građanskog odjela VSRH-a od 5. ožujka 2004. i odluci Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. stranke ništetnog ugovora o zajmu smatraju se savjesnima, stoga da bi Tužiteljici, ako bi glavnica bila osnovana, kamate pripadale tek od podnošenja tužbe, kad je prvi put postavila zahtjev za povrat, na kraju predloživši ovom sudu da odbije sve tužbene zahtjeve i naloži Tužiteljici naknadu troškova ovog postupka.

3. Predmet ovog spora predstavlja zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora zaključenog između stranaka dana 17. siječnja 2006. godine, u dijelu kojim je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF i u dijelu promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom banke, kao i za isplatu preplaćenih iznosa sa zakonskim zateznim kamatama vezano za ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF temeljnog ugovora o kreditu, te isplatu razlike glavnice utvrđene kod konverzije kredita.

4. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom Ugovora sa cjelokupnom pripadajućom dokumentacijom (list 9 - 15 spisa), Dodatka Ugovora o kreditu (list 16 - 22 spisa), Financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku dipl.oecc. Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split – list 416 – 453 spisa) te saslušanjem Tužiteljice u svojstvu parnične stranke (list 409 – 411 spisa).

5. Stranke su popisale parnični trošak.

6. Zahtjev Tužiteljice je u cijelosti osnovan.

7. Tužiteljica u svom iskazu navodi da joj je kredit služio za potrebe rješavanja stambenog pitanja, jer je prije zaključenja Ugovora stanovala s roditeljima u Splitu, Hercegovačka 36, te da je pronašla stan za kupnju, Kukuljevićeva 26, površine 36 m², a da je u to vrijeme bila zaposlenica trgovačkog društva DRACO MERX d.o.o. Split, da je bila klijentica Tužene i da je preko Tužene primala plaću, stan da joj je trebao isključivo za stambene potrebe i u njemu čitavo vrijeme do danas stanuje zajedno s kćeri, stan da nije nikada iznajmljivala, te da nikada nije bila niti vlasnica nekog trgovačkog društva, a niti obrta. Nadalje, Tužiteljica u svom iskazu navodi da je prije podizanja predmetnog kredita se raspitivala kod banaka za najpovoljniji kredit i te banke su joj također navele da je kredit vezan za valutu CHF najpovoljniji za nju, te da je došla u poslovnicu Tuženika i da joj je službenik kazao da je kao stambeni kredit najpovoljniji kredit vezan za valutu CHF, imali su u ponudi i eurski i kunski kredit, a kako joj je službenik kazao da joj je najpovoljniji ovaj vezan za CHF, to da nije dalje razmišljala nego je isto prihvatila i nije ništa više mogla poboljšati uvjete predmetnog kredita od ponuđenih. Tekst ugovora da je pročitala, da nije imala nikakvih posebnih pitanja, tako da je bilo i kod javnog bilježnika, kredit da je dobila i kupil stan, početna rata bila je 1.700,00 kn mjesečno da bi kroz vrijeme narasla na maksimalnu od 2.900,00 do 3.000,00 kn. Navodi da joj je ovo stvorilo zaista velike probleme i kada se otvorila zakonska mogućnost konverzije kredita, pristupila je u banku, banka je napravila izračun konverzije i navodi da je taj izračun mogla ili prihvatiti ili odbiti, da je konverziji pristupila i nakon konverzije da joj je nešto rata smanjena, ne znam je li joj priznata kakva preplata od strane banke prilikom konverzije, navevši da joj se mjesečni obrok odnosno rata skidala sa plaće administrativnom zabranom, zaključno navevši da joj se prilikom dogovora za podizanje kredita od strane službenika banke nije posebno objašnjavao način kreiranja kamatne stope odnosno povećanja iste, a da je znala što predstavlja valutna klauzula, navodi da nije mislila da je tečaj CHF podložen tolikom porastu, u banci da joj je samo kazano da je ovo najpovoljniji kredit.

8. Podneskom od 25. kolovoza 2026. godine, Tužiteljica je uredila i povećala točku. II. svog tužbenog zahtjeva, potražuje isplatu iznosa od 5.399,11 EUR-a sa zakonskim zateznim kamatama (prethodno je tužbom potraživala iznos od 3.762,17€ ili 28.346,07 kune) kojem povećanju tužbenog zahtjeva se tužena usprotivila na raspravi od 27. kolovoza 2026. godine, a Tužiteljica je uredila i povećala tužbeni zahtjev nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, dakle, sud je odluku donio po zahtjevu postavljenom u vrijeme presuđenja, slijedom čega je trebalo rješenjem dopustiti objektivnu preinaku tužbenog zahtjeva, jer je isti svrsishodno za konačno razjašnjenje odnosa među parničnim strankama.

9. Među strankama nije sporno, a to je utvrđeno i pregledom dokumentacije priložene spisu, da je između stranaka dana 17. siječnja 2006. godine, zaključen Ugovor, radi

se o namjenskom kreditu za kupnju stana, dakle riječ je o stambenom kreditu, Tuženik je kao kreditor odobrio Tužiteljici kao korisniku kredita iznos od 36.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju HNB za CHF na dan korištenja kredita; utvrđena je početna kamatna stopa od 4,50 % godišnje, promjenjiva, kredit je odobren na rok otplate od 10 godina (120 mjeseci). Stranke su dana 31. prosinca 2015. godine, zaključile Dodatak Ugovora o kreditu, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), te je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, u skladu sa tuženikovim izračunom konverzije, a koji je tužitelj prihvatio.

10. Među strankama je sporno je li odredba ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF nišetna, o čemu ovisi osnovanost tužiteljevog zahtjeva za isplatu preplaćenih iznosa temeljem te nišetne odredbe, te je li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu sukladno ZIDZPK (NN 102/15) prestala obveza tuženika da izvrši povrat iznosa koji tužitelj potražuje u ovom postupku. Sporan je bio i status Tužiteljice kao potrošača u predmetnom pravnom poslu, istaknut je i prigovor zastare potraživanja.

11. Prvenstveno je, po pitanju zahtjeva na utvrđenje odredbi Ugovora nišetnima, trebalo zauzeti stav, bez obzira na provedenu konverziju kredita, a do konverzije i po temeljnom ugovoru o kreditu vezano za odredbu o valuti CHF, a tek onda odlučiti o efektima konverzije vezano za tužiteljev zahtjev na utvrđenje i isplatu. Za navesti je da se treba osvrnuti na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. kojom je utvrđeno da je i ovaj tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je nišetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane.

12. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača – „Potrošač“ protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 26/1991., 34/1991., 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/25., dalje u tekstu: ZPP). Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

13. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli

ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti određiva. Konkretno je u odnosu na Tuženu u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i Tužena postupala suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. U postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je, međutim, da službenici tuženih banaka prilikom pregovaranja nisu na valjan i razumljiv način objasnili postupak formiranja kamatne stope odnosno da potrošači nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, da ugovorena kamatna stopa nije bila određena niti određiva, nije bila razumljiva pa time niti poštena. Također je utvrđeno da je uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora ocijeniti, ako je to moguće, jesu li ugovorne strane ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici i učinili. Utvrđeno je i da tijekom postupka solemnizacije ugovora o kreditu, korisnici kredita javnim bilježnicima očito nisu izrazili svoje dvojbe vezano za sadržaj i značaj tih ugovora pa ni sporne odredbe, iz čega je jasno da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti ovlaštenje iz čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 8/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16).

14.1. Sud prihvaća iskaz Tužiteljice kao uvjerljiv i logičan, u svjetlu svih izvedenih dokaza i navoda, sud drži da Tužiteljica u ovom pravnom poslu ima status potrošača, Tužiteljica je fizička osoba i potrošač, a radi se o namjenskom kreditu radi kupnje stana za stanovanje. Sud drži, temeljem svih izvedenih dokaza, iskaza same Tužiteljice, da se sa njom, kao ni s ostalim klijentima Tužene, prilikom sklapanja Ugovora nije posebno pregovaralo o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti su se pojašnjavale metode formiranja iste, kao ni posebne okolnosti vezane za tzv. valutnu klauzulu baš u valuti CHF. Prema tome, u ovom postupku Tužena nije iznijela nikakve nove činjenice, koje bi u konkretnom slučaju dovele do zaključka da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora nije nepoštena pa time i ništetna.

14.2. To, nadalje, znači da je odredbe Ugovora sklopljenog između stranaka u dijelu kojim je ugovoreno kako je kamatna stopa promjenjiva sukladno promjenama tržišnih uvjeta, valjalo utvrditi ništetnom, jer je odredba o ugovornoj kamati utvrđena nepoštenom, s obzirom da nije određena odnosno određiva u smislu odredbe čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje ZOO), pa su, u smislu odredbe 102. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje ZZP), te ugovorne odredbe ništetne te je odlučeno kao u izreci ove presude po pitanju isplate temeljem takvih ugovornih odredbi, a bez obzira na dodatak ugovoru o kreditu i konverziju.

15. Što se tiče odredbe predmetnog Ugovora koja se odnosi na ugovorne odredbe kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF), po mišljenju ovog suda i ta odredba Ugovora je ništetna i nepoštena, pa je ovaj zahtjev

Tužitelja na utvrđenje valjalo prihvatiti kao osnovan i odlučiti kao u izreci ove presude. Tužitelj se pravilno pozvao na stavove i utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. i odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. jer se radi o nastavku postupka koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, i koji, kako je već navedeno, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. U navedenim je odlukama ocijenjeno da se i kod ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak tuženik nije pridržavao načela savjesnosti i poštenja, da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo, da tuženik nije vodio računa o interesima korisnika kredita, pa tako i Tužitelja kao potrošača i nije joj dala nužne i osnovne informacije o rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu među strankama na štetu korisnika kredita, odnosno Tužiteljice, da je Tužena, kao financijska ustanova, mogla i po redovnom tijeku stvari morala znati da je u budućem ugovornom razdoblju vraćanja kredita moguće očekivati bitne promjene u kretanju tečaja švicarskog franka, s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora i okolnosti, kako u gospodarstvu RH, tako i globalno, koji će izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni u budućem razdoblju, da je tuženik takve informacije uskratio korisnicima kredita odnosno tužitelju pri pregovaranju i sklapanju Ugovora, radi čega je korisnik kredita odnosno tužitelj bio onemogućen procijeniti ukupne rizike i ekonomske posljedice koje će za njega proizaći sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima, vezano za visinu i obujam njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja Ugovora, da je priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima.

16. Temeljem ništetne odredbe Ugovora, o valutnoj klauzuli u valuti švicarski franak, koja je nepoštena, a time i ništetna i bez pravnog učinka, Tužiteljica je stekla pravo od Tužene zahtijevati isplatu novčanih iznosa koje je isplatila temeljem ništetnih odredbi kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF). Provedena konverzija nema utjecaja na ovlaštenje suda da utvrdi ništetnima predmetne odredbe iz temeljnog ugovora o kreditu, jer se upravo zahtjev Tužiteljice za isplatu i temelji na preplati temeljem takvih odredbi prije provedene konverzije i u ovom dijelu konverzija nema učinaka i na to utjecaja. Predmet konverzije i učinak iste nije se ni bavio ništetnim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovaranju valutne klauzule u CHF, tek je vezano za kolektivni spor i presuđenje i utvrđenja iz istog, došlo do situacije da su ove dvije odredbe u takvim ugovorima utvrđene ništetnima, konverzija je provedena vezano za doneseni propis i po konverziji su ugovori sa valutnom klauzulom u CHF konvertirani u ugovore sa klauzulom u EUR, jer se radi o intervenciji države u jako problematičnu situaciju u kojoj se našao veliki broj građana, a upravo zbog ogromne aprecijacije tečaja u CHF u odnosu na kunu.

17. Temeljem čl. 324. ZOO-a, naime, ništetnost neke odredbe ugovora ili nekog dijela odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez te ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Ovaj sud je stava da predmetni Ugovor može opstati i pored ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi odlukom banke o kamatnim stopama i valutne klauzule u CHF, jer iste nisu bile uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Kako Tužena u postupku nije ni tvrdila da je uvjet i odlučujuća pobuda

Ugovora bio dio odredbe kojom je određeno da se korisnik obvezuje platiti banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a utvrđuje se sukladno odlukom banke o kamatnim stopama koja je u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, ocjena je suda da Ugovor o kreditu opstaje u preostalom dijelu, odnosno i u dijelu kojim je utvrđena kamatna stopa u visini od 4,50 %, do konverzije. Dakle, ovaj stav i zahtjev Tužiteljice vezano za utvrđenje nišetnom odredbe Ugovora koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu valjalo je prihvatiti, a tuženika obvezati da tužitelju vrati sve što je po ovom osnovu od Tužitelja više primio na ime razlike u povećanju kamate iznad početno ugovorene kamatne stope od 4,50 %, a temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, jer je ta razlika naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio nišetnom odnosno koju drži nišetnom.

18. Potrošači po ugovorima sa valutnom klauzulom u CHF su po odlukama vezano za kolektivnu tužbu, a takvi ugovori su bili po iznosima neznatniji od npr. namjenskih, stambenih kredita i otplaćeni su mahom prije konverzije, namireni i obeštećeni vezano za nišetne odredbe svojih ugovora, promjenjivu kamatnu stopu i valutu CHF. Jedan dio potrošača, kao što je ovdje slučaj, bio je u tako lošoj situaciji da je pristupio konverziji kada se ostvarila ta zakonska mogućnost, ali provedena konverzija, vezano za sadržaj iste, zaista ne može dovesti do drugačijeg položaja ovih potrošača u odnosu na one koji su kredite otplatili prije zakonske mogućnosti konverzije ili onih koji nisu konvertirali svoje kredite, odnosno, prema stavu ovog suda, potrošači koji nisu pristupili konverziji odnosno prihvatili izračun konverzije od strane banke-kreditora, ne mogu biti u povoljnijem položaju od potrošača koji su prihvatili zakonsku mogućnost konverzije i pokušali sebi olakšati situaciju, vezano za položaj potrošača. Dakle, sve ono što pripada prvoj skupini potrošača, prema stavu ovog suda, pripada i ovoj drugoj skupini, potrošača koji su pristupili konverziji kredita prema zakonskom propisu i izračunu kreditora, dakle, obeštećenje u punom iznosu do konverzije i upravo onako, kvalitativno i kvantitativno kako je to učinjeno, pravomoćnim presudama sudova, kod prve skupine potrošača. Svakako, nakon provedene konverzije, pretvaranja CHF kredita u eurske, kreditori i dalje ostvaruju zaradu i kod ovakvih, stambenih kredita, sa dugotrajnom otplatom, zaista nisu dovedeni u nepovoljniji položaj, nakon konverzije, prema potrošačima, od konverzije pa nadalje, u biti se radi o kreditima sa valutnom klauzulom u CHF i zaista je očito da se položaj kreditora nije toliko konverzijom promijenio da to predstavlja očitu neravnotežu položaja potrošača i kreditora. Za navesti je i to da su određeni potrošači pristupili konverziji i prihvatili izračun konverzije, konverzija je bila regulirana zakonom i činjenica jest da je konverzija provedena krajem 2015. godine, odnosno mnogo prije nego što je valutna klauzula u CHF, koja je uzrokovala tečajne razlike, pravomoćno u kolektivnom sporu utvrđena nišetnom, dakle, potrošači koji su pristupili konverziji zaista nisu imali u vrijeme konverzije mogućnost predvidjeti što će se valutom u CHF po temeljnim ugovorima kasnije događati u smislu pravomoćne odluke suda, oni su konverziji pristupili kao da je ta odredba valjana i kredit sukladno zakonskom propisu konvertirali u eurski kredit, i radi toga takva konverzija nema utjecaja na utvrđenje te odredbe nišetnom i kondemnacioni zahtjev povodom toga. Za ponoviti je da na nišetnost dvije odredbe iz temeljnog ugovora konverzija nema utjecaja, vezano za prava Tužiteljice temeljem tog utvrđenja i isplatu preplaćenog sa tih osnova do konverzije, u ovom slučaju za isplatu preplaćenog s osnova valutne klauzule u CHF.

19.1. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještakinji za knjigovodstvo i financije dipl.oecc Ines

Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split). Sudski vještak u svom pisanom nalazu i mišljenju navodi:

Ugovor o kreditu je sklopljen dana 17.01.2006. godine na iznos od 36.000,00 CHF te je isplaćen dana 31.01.2006. godine. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je iznosila 4,50% godišnje, te je ugovorena otplata u mjesečnim anuitetima na rok otplate od 120 mjeseci. Dospijeće prvog anuiteta prema otplatnom planu je bilo 01.03.2006. godine u iznosu 371,54 CHF što primjenom ugovorenog tečaja na dan isplate kredita iznosi 1.758,72 kn, a sljedećih anuiteta svakog prvog dana u mjesecu. Ugovoreno je plaćanje mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja (čl. 7. Ugovora o namjenskom kreditu). Dana 31.12.2015.g. sklopljen je Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, koji navodi da iznos preostale glavnice za otplatu na dan 30.09.2015.g. iznosi 4.338,24 EUR što primjenjivim tečajem na dan 30.09.2015.g. iznosi 33.109,79 kn (tečaj 7,632078 kn za 1 EUR). Dodatkom Ugovoru o kreditu utvrđena je preplata tužitelja na dan 30.09.2015. g. u iznosu od 2.044,68 EUR.

19.2. Nadalje, vještakinja navodi da je u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita, tečaj CHF je oscilirao na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita. Posljedično na promjenu tečaja tužitelj je plaćao veći i manji iznos u odnosu na anuitet koji je vrijedio prilikom ugovaranja kredita. Vrijednosti koje su predstavljale iznos koji je prelazio inicijalnu visinu obveze iskazano u kunama na dan isplate kredita, predstavljaju potraživanje korisnika kredita i iskazane su s pozitivnim predznakom dok su vrijednosti anuiteta i/ili tečaja koji su bili niži od uvjeta koji su vrijedili prilikom sklapanja ugovora i isplate kredita iskazani s negativnim predznakom. Sveukupna preplata po kreditu je zbroj više i manje plaćenih iznosa po osnovi promjene tečaja“.

20. Sudski vještak dipl.oec. Ines Lozić u svom nalazu daje izračun visine potraživanja, izračun razlika zbog promjene tečaja u odnosu na početno ugovoreni za vrijeme otplate kredita vezanog uz valutu CHF do provođenja konverzije, a posebno se, obrazloženo i stručno, osvrće na izračun konverzije, zakonski okvir konverzije i efekte konverzije.

21.1. Sudski vještak dipl.oec Ines Lozić nakon iscrpnog nalaza daje i zaključno mišljenje te navodi:

„Na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije vještak daje mišljenje na postavljene zadatke:

Ad. 1.)

Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj:

1. Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije kredita iznose 5.135,00 EUR od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 1.157,65 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 3.977,35 EUR.

2. Ukupno manje plaćen iznos zbog pada tečaja za otplatu ispod tečaja na dan isplate kredita iznosi od 319,79 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroy više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 4.815,21 EUR i to:

- Ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita iznosi ukupno 1.157,65 EUR

- Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i početnog tečaja za CHF uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita iznosi ukupno 3.657,56 EUR.

Ad.2.)

Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta kamatne stope i rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije ukupno iznose 1.865,10 EUR.

Ad.3.)

Na dan provođenja konverzije, odnosno na dan 31.12.2015. godine je utvrđena glavnica u iznosu 3.597,33 EUR što primjenjivim tečajem na dan 31.12.2015.g. iznosi 27.465,78 kn (tečaj 7,63505 kn za 1 EUR). Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj u odnosu na početni tečaj i kamatnu stopu, preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 31.12.2015.g. bi prema prilagođenom početnom otplatnom planu bila manja za 264,11 EUR.

21.2. Nadalje, vještak navodi da ukoliko sud zauzme stav da se Tužitelju za vrijeme otplate kredita u valuti CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa i tečaj, konverzijom i pretplatom koju je tuženik priznao po konverziji ne bi došlo do obeštećenja jer je iznos pretplate koju je tuženik priznao po konverziji niži od iznosa pretplata koje proizlaze iz razlike posljedično na promjenu kamatne stope i tečaja CHF.

21.3. Nadalje, vještak navodi da je prilikom obračuna konverzije, tuženik uzeo u obzir sve uplate Tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju, čl.19. c., te priznao pretplatu Tužitelja na dan 30.9.2015. godine u iznosu od 2.217,88 EUR-a.

21.4. Zaključno, vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u ovom nalazu u prethodnoj točki, za vrijeme otplate kredita u CHF pod pretpostavkom da se tužitelju nije mogla mijenjati kamata ni tečaj CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđena preplata u uplatama temeljem simuliranog otplatnog plana za EUR, polaze od istih stvarnih uplata Tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn, ali su različite pretpostavke Tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi.

21.5. Za istaknuti je da niti Tužitelj niti Tuženik nisu imali primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka.

22. Sud u potpunosti prihvaća nalaz i mišljenje sudskog vještaka dipl.oec. Ines Lozić, ona je odgovorila na zadatak vještačenja, u potpunosti, vještvo je stručno, logično i obrazloženo, a za navesti je da je tuženik prilikom konverzije kredita tehnički postupio u cijelosti sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK/15), to nije bilo niti sporno među strankama, to proizlazi i iz vještva sudskog vještaka, u ovom slučaju radi se o drugom problemu, vraćanju preplaćenih iznosa do konverzije vezano za ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

23.1. Za ponoviti je da je Tužitelj sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka uredio svoj tužbeni zahtjev, tako da potražuje isplatu na ime ukupne preplate na ime valutne klauzule u CHF u iznosu od 5.399,11 € (5.135,00 + 264,11), sve sa zakonskim zateznim kamatama.

23.2. Dakle, za navesti je da je Tužiteljici konverzijom predmetnom stambenog kredita iz onog sa valutnom klauzulom u CHF u kredit sa valutnom klauzulom u EUR obeštećenje u punom opsegu, onako kako to pripada tužitelju kao potrošaču, nije provedeno, naime, tek nakon provedene konverzije Tužiteljica je dovedena u ravnopravan položaj sa Tuženom, što prije nije bio slučaj i Tužena je zaista prema stavu ovog suda u obvezi platiti Tužiteljici, do konverzije, po zahtjevu Tužiteljice, preplaćene iznose na ime ništetnih odredbi temeljnog ugovora o kreditu valutne klauzule u CHF, sukladno presuđenjima iz kolektivnog spora, kao da konverzije po tom pravnom pitanju nije ni bilo, to obeštećenje treba biti, do konverzije istovjetno onom kakvo su ostvarili pravomoćnim presudama potrošači koji svoje kredite nisu konvertirali, a prilikom dosuđenja preplaćenih iznosa njima se polazilo, sukladno sudskoj praksi i pravomoćnim presuđenjima, pravo po početnom tečaju CHF iz tog ugovora, pa tako i ovdje treba biti slučaj. Dakle, na ovo pravo Tužiteljice po predmetnoj odredbi iz temeljnog Ugovora, konverzija nema utjecaja.

24. Što se tiče eventualne zastare potraživanja, to je pravno pitanje kao posebno važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a imajući na umu izuzetno veliki broj individualnih parničnih postupaka koji se u RH vode o zahtjevima za restituciju onog dijela novčane tražbine kojeg su po ugovorima o potrošačkim kreditima isplaćene bankama na temelju nepoštenih ugovornih odredbi vezano za jednostranu i netransparentnu promjenjivost redovne stope ugovorene kamate o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, razmatrao Vrhovni sud RH u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. g. te je zauzeto slijedeće pravno mišljenje: „pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (za zaštitu kolektivnih interesa potrošača).“.

25. Prilikom donošenja takvog shvaćanja posebno se imalo na umu postojanje znatnih teškoća prilikom ostvarivanja restitucijskih zahtjeva iz ništetnih ugovora zbog toga što takvi zahtjevi zastarijevaju u relativno kratkom zastarnom roku od pet godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a). Dakle, u

nedostatku posebnih zakonskih odredbi koje bi izričito uređivale prekid zastare zbog pokretanja postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a vodeći računa i o tome da potrošači mogu ostvariti djelotvornu pravnu zaštitu bez obzira na kratak restitucijski rok iz ništetnih ugovora i bez obzira na to što je odredbom čl. 140. ZPP-a propisano da pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne sprječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava, Vrhovni sud RH donio je zaključak da je vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla. Sud je imao na umu i sadržaj odredbe čl. 502. c ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude jer se prema ovoj odredbi fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te je u takvom slučaju sud vezan za ta utvrđenja.

26. Kako je u navedenoj odluci Vrhovnog suda RH bila riječ o postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P 1401/12, kao što je to slučaj i u ovoj pravnoj stvari, utvrđenje Vrhovnog suda RH da je u tom predmetu odluka u povodu tužbe radi zaštite kolektivnih interesa postala pravomoćna 13. lipnja 2014. g. (a u odnosu na nepoštene odredbe o ugovaranju valutne klauzule u valuti CHF 14. lipnja 2018. g.), to je jasno da je prigovor zastare (jer je tužba podnesena 12. lipnja 2019. godine) neosnovan za isplatu preplaćenog po osnovi promjene tečaja valute CHF, dakle, primjenjuje se petogodišnji zastarni rok iz odredbe čl. 225. ZOO-a, pa prigovor zastare nije osnovan. Dakle, sud prihvaćajući vještvo vještaka Lozić po pitanju preplate s naslova primjene valutne klauzule u CHF, drži da valja obvezati tuženika da tužitelju isplati ukupan iznos preplate od 5.399,11 EUR sa zakonskim zateznim kamatama. Za ponoviti je da se radi o ugovornim odredbama o kojima se nije posebno pregovaralo, iste sud smatra nepoštenim jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu Tužiteljice kao potrošača, a provedenom konverzijom po izračunu konverzije se ovo nije otklonilo.

27. Nadalje, sudski vještak izračunao je i tzv. negativne razlike u iznosu od 319,79€. Sud izračun vještaka prihvaća kao točan i dokazan, sve za slučaj drugačijeg stava drugostupanjskog suda, radi načela ekonomičnosti postupka, a ovaj sud ih ne prihvaća kod presuđenja, za navesti je da je u tom dijelu Tužena nije izjavila prigovor radi prebijanja, čiji iznos je kasnije vještvom utvrđen u iznosu od 319,79€. Ove tzv. negativne razlike po Tuženoj se odnose na mjesece kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja. Tuženik u ovom pravnom poslu nema status potrošača, treba se osvrnuti i na odredbu čl. 323. ZOO-a, upravo je Tuženik ugovaratelj koji je u odnosu na Tužitelja kriv za nametanje nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, bitno je da Tužena nema status potrošača i sama Tužena čitavo vrijeme drži da se radi o poštenim i valjanim ugovornim odredbama, nikako ništetnima, pa Tužena i ne može sa uspjehom tražiti da Tužiteljica bilo što njoj vrati (negativne razlike) temeljem ugovornih odredbi koje Tužena za sebe drži poštenima i valjanima. Jedini pravni osnov koji bi Tužena imala istaknuti vezano za zahtjev da joj Tužiteljica vrati primljeno na ime negativnih razlika bila bi ništetnost odredbi, što Tužena nikako ne navodi i ne tvrdi niti ističe taj osnov, predmetne i pobijane ugovorne odredbe za Tuženu predstavljaju valjane odredbe, a po pitanju prava na Tuženu se i ne primjenjuju rezultati kolektivne tužbe. Dakle, nema

pravo s ovog osnova bilo što tražiti od Tužiteljice kao potrošača, nema pravo tražiti isplatu ovih negativnih razlika sa kamatama.

28. Sudski vještak je u vještvu iskazao iznos koji je Tužena kod konverzije priznao tužitelju kao preplatu u iznosu od 2.217,88 EUR. Ovaj iznos zaista Tužiteljici ne bi pripadao dva puta, radilo bi se o obeštećenju (nepotpunom), za budućnost, svakako, Tužiteljici je ovaj iznos obeštećenja priznat kod konverzije, međutim, za navesti je da Tužena nije podnijela protutužbu za ovaj iznos niti prigovor radi prebijanja, tako da sud ovaj iznos (2.217,88 EUR) nije umanjio od dosuđenog iznosa Tužiteljici, jer bi trebalo primijeniti pravilo o djelomičnom ispunjenju odnosno uračunavanju u kojem se prvo plaćaju kamate, a zatim glavnica, kako dosuđenje preplate po zahtjevu Tužiteljice nije pravomoćno, onda se i ne zna do kada će teći kamate na preplaćeni iznos, dakle, za ponoviti je, kod okolnosti da nema protutužbe za priznati iznos preplate, sud nije umanjio na svoju ruku dosuđeni iznos preplate Tužiteljici, a Tužena može svoja prava pokušati ostvariti u drugom postupku, ukoliko ova presuda postane pravomoćna po pitanju isplate Tužiteljici. Svakako, sudski vještak je utvrdio iznos priznate preplate od 2.217,88 EUR, za slučaju drugačijeg stava drugostupanjskog suda, pa ova presuda može biti preinačena i ovaj iznos umanjen od dosuđenog iznosa Tužiteljici, po stavu višeg suda.

29. Na dosuđeni iznos glavnice Tužiteljica je zatražila isplatu zatezne kamate koja teče na svaki pojedini iznos preplate od dospijeca plaćanja tih iznosa do isplate, odnosno stjecanja preplaćenog na strani Tužene, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, Tužiteljici bi kamate pripadale od dana stjecanja preplate do isplate, dakle, zahtjev Tužiteljice je i u ovom dijelu osnovan, pa joj je valjalo dosuditi kamate onako kako ih je ista zatražila, a sve i temeljem odredbe čl.29. ZOO-a.

30.1. Zaključno, u pogledu problematike „Švicarskog franka“ za istaknuti jest i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, donesenu pod poslovnim brojem Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. godine (dalje u tekstu: Revizija), kojom je dan odgovor na revizijsko pitanje koje glasi: „Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem Aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?“, a koji odgovor jest glasilo da "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene

konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate u konverziji."

30.2. Navedeno pravno pitanje jest bilo i predmetom i ovog parničnog postupka, međutim ovaj sud je zauzeo suprotan stav u odnosu na Reviziju, a što je razvidno iz točke I. izreke ove presude i obrazloženja, te se u cijelosti priklonio izdvojenom mišljenju suca izvjestitelja i člana vijeća dr.sc. Jadranka Juga (dalje u tekstu: Izdvojeno mišljenje) u odnosu na Reviziju.

30.3. Naime, u Izdvojenom mišljenju, sudac VSRH, dr.sc. Jadranko Jug je u bitnome u odnosu na revizijsko pitanje i odgovor na isto (sadržano u točki 30.11. ovog obrazloženja) zauzeo pravni stav da stupanjem na snagu ZID ZPK/15, kao i potpisivanjem Aneksa ugovoru o kreditu ni na koji način nisu stavljene izvan snage odluke sudova u kolektivnom sporu na kojima se temelje osnove tužbenih zahtjeva za isplatu razlike temeljem dobivene pretplate konverzijom i one koja bi pripadala korisniku kredita temeljem posljedica ništetnosti odredbi osnovnog ugovora, sve obzirom da su iste odluke obvezujuće i za sud u svakom pojedinačnom postupku restitucije, te da svi pravni učinci osnovnog ugovora do dana potpisivanja Aneksa ugovoru o kreditu ostaju na snazi, a time i odluke sudova u kolektivnom sporu, kojima su učinci osnovnog ugovora ograničeni na način da je utvrđena ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Slijedom navedenog, da je jasno da korisnici kredita i banke, sklapanjem Aneksa nisu željeli izvršiti novaciju ugovornog odnosa ili konvalidaciju ništetnih odredbi (što nije niti moguće), već su, sukladno zakonskim smjernicama i obvezi na strani tuženika, uz dobrovoljni pristanak korisnika kredita obzirom na okolnosti, za ubuduće utvrdili prava i obveze, pri čemu su retroaktivno regulirali pretplatu kao da je osnovni ugovor bio vezan za EUR, a čime nisu, niti su mogli, regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije. Nadalje, da niti same odredbe ZID ZPK/15 ne daju za pravo pravnom shvaćanju da nakon konverzije ne postoji više pravo potrošača na punu restituciju zbog nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, a također niti na jednom mjestu ne upućuju da je zakonodavac donošenjem tog propisa imao u vidu da banke i potrošači sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu uređuju pitanje ništetnosti ugovornih odredbi, te da je potrebno napomenuti da čak i da je zakonodavac propisao (a nije) da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu korisnik kredita nema pravo na bilo kakva potraživanja temeljem nepoštenih/ništetnih odredbi osnovnog ugovora, da bi isto trebalo zanemariti jer bi bilo u suprotnosti s pravom EU i praksom Suda EU (presude C-118/17, Dunai c/a Erste bank Hungary, C-452/18, XZ c/a Ibercaja Banco SA i C-567/20) koji je jasno izrazio stajalište da se zakonom ne može isključiti pravo potrošača na potpunu restituciju temeljem nepoštenih ugovornih odredbi, te da se iz istih razloga korisnicima kredita ne može stavljati na teret da su dobrovoljno pristali sklopiti Aneks ugovoru jer se oni svog prava na potpunu restituciju temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora nisu odrekli. Zaključno, da Potrošač bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnicu i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

31. Radi svega navedenog odlučeno je kao u točki I. i II. izreke ove presude.

32.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), te na odredbama Tarifnog broja 7., 8. i 9., Tarife o nagrada i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ br. 138/2023, dalje u tekstu: Tarifa)

32.2. Sud je obistinio s obzirom na prvotni v.p.s. od 3.762,17€ (fiksni tečaj konverzije od iznosa 28.346,07 kuna), te naknadni v.p.s. od 5.399,11€, Tužitelju trošak:

- sastav tužbe od 12. lipnja 2019., od 100 bodova (Tbr. 7/1 Tarife),
- sastav podneska od 12. lipnja 2023. od 50 bodova (Tbr. 8/3 Tarife obrazloženi podnesak izvan Tbr. 8/1 Tarife, samo uređenje tužbenog zahtjeva)
- sastav podneska od 14. travnja 2025. i 25. kolovoza 2025., od po 100 bodova (obrazloženi podnesak kojim se očituje na tijek dotadašnjeg postupka i daje svoj pravni osvrt i mišljenje na predmetnu pravnu stvar, te uređuje TZ)
- zastupanja na ročištima održanim dana 23. travnja 2025., 22. listopada 2025. godine i 27. kolovoza 2026., od po 100 bodova za svako ročište (Tbr. 9/1 Tarife),
- zastupanje na ročištu za objavu presude od 5. listopada 2026., od 50 bodova (Tbr. 9/3)

čiji zbroj daje zbroj od 700 bodova, a što uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje ukupan iznos od 1.400,00 EUR, a na ovaj iznos nije dodan PDV, jer punomoćnica tužiteljice nije u sustavu PDV-a.

32.3. Tužitelju nije priznat trošak preliminarog vještačenja, izvršenog od strane ŽBIRAC d.o.o. Solin, u iznosu od 414,75€, jer navedeno vještvo nije izrađeno po nalogu suda.

32.4. Tužitelju je priznat trošak vještačenja izvršenog od strane Centar za vještačenja d.o.o., u iznosu od 675,00€.

32.5. Tužiteljici je valjalo priznati trošak pristojbe tužbe u iznosu od 84,00€, jer je isti plaćen.

32.6. Iznosi iz točke 32.2, 32.3. i 32.5. ovog obrazloženja, zbrojeni daju iznos od 2.159,00 EUR koliko je konačno na ime ukupnog troška postupka Tužena obvezna isplatiti Tužiteljici zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

32.6. Temeljem odredbe čl.11. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23), Tužiteljica je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi po tom propisu, jer se radi o postupku pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, to je ovdje slučaj, Tužiteljica ima status potrošača i ovo je takva vrsta spora, pa trošak pristojbe presude neće ni imati, pa Tužiteljici trošak pristojbe presude nije niti priznat.

U Splitu, 5. listopada 2026.

SUDAC

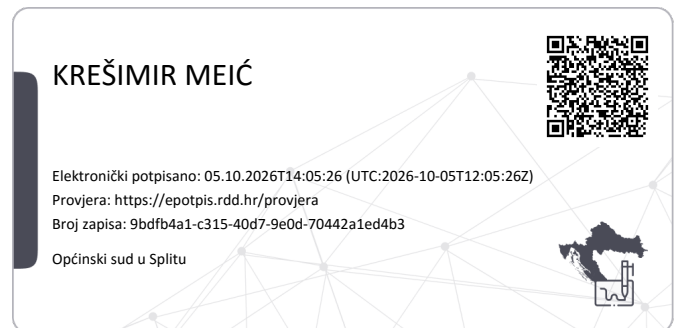
KREŠIMIR MEIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088e-26687**

Kontrolni broj: **09fc6-56934-66a1d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.